

almindelige Begreber om, hvad der er Ret, at sige til Folk: „I skulle have en vis Priis for Eders Varer samt et Tillæg dertil, men dette Tillæg beholde vi selv for at uddele det til dem, som vi synes bør have det.“ — I samme § 5 er det endvidere bestemt, at Præsten skal være Formand i Forstanderskabet, og at Overmissionærer og Overkateketerne kunne tilkaldes til denne Forsamling. Jeg kommer her til at gjøre en Indvending imod, hvad den ærede Minister bemærkede med Hensyn til det grønlandste Samsund, idet jeg bliver nødt til at gjøre opmærksom paa, hvorledes Tilstanden er med Hensyn til Geistligheden. Naar de Herrer ville see efter i de Meddelelser, vi have fra Grønland, ville De finde, at den største Ulykke for Grønlænderne hidtil er bleven fremkaldt af Missionærerne derved, at disse have søgt at samle en efter Forholdene urimelig Mængde Mennesker paa en enkelt Plads; det er navnlig de saakaldte Brødreunitetsmissionærer, der have gjort dette. Jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at der i Grønland findes 4 saakaldte tydske Missionsstationer med 12 Medlemmer, 4 Stationer af danske Missionærer med 8 Medlemmer, 2 Seminarier, hvert med sin Seminarieforslander, og endelig er der ved Underviisningen 120 grønlandste Kateketer; men naar nu Beretningerne gaae ud paa, at Missionærerne have samlet Grønlænderne paa en aldeles urimelig Maade, saa maa jeg dog tilføie, at der udtrykkelig siges, at de danske Missionærer ere komne bort derfra; de have fundet, at det ikke er rigtigt, og alle Beretningerne — der er flere af disse grønlandste Beretninger — gaae ogsaa eenstemmig ud paa, at det Børste, der i saa Henseende kan gjøres i Grønland, er at samle for mange Folk paa eet Sted. Flere af disse Stationer ere desuden flette Fangesteder, og det er da der, at den største Nød, den største Elendighed og Trang opstaaer; men derimod vil man finde, at jo mere isoleret Indbyggerne boe, desto bedre er Forholdet i saa Henseende. Naar man erindrer den Længde, Kysten har — nemlig c. 220 Mile — er det indlysende, at den kun eigner sig til Opholdssted for enkelte mindre Kommuner, hvorfra der da kan drives Fiskeri. Der synes altsaa at være en Grundfeil med Hensyn til Mis-

sionærerne, og efter de Beretninger, som foreligge, synes det tillige, at, hvad jeg vil kalde den civile Øvrighed, Handelsfolket, har en vis Banstelsighed ved paa en god Maade at komme ud af det med Geistligheden. Jeg vil bede de Herrer om at læse Holbølls Indberetning fra 1856, og De ville da finde, at han deri ligefrem siger, at man ved alle de Foranstaltninger, hvor man enten har Trang til Geistlighedens Assistance, eller som ikke kunne drives, naar de blive modarbejdede af Geistligheden, stedse har stødt paa en afgjort Opposition, og han fremhæver endelig i denne Beretning som en af Hovedbetingelserne for Velvære i Grønland, at man kalder de tydske Missionærer bort derfra. Jeg selv har naturligtviis i saa Henseende ingen Mening, men jeg forelægger Thinget disse Meddelelser, som jeg synes kunne være af Interesse, naar vi ville sætte os ind i de grønlandste Forhold. Der maa altsaa være en vid Mark for Reformer, og jeg tvivler ikke paa, at den ærede Minister vil hæfte sine Øine skarpt paa disse uheldige Forhold for at kunne bøde paa dem. At det skulde være til Nytte at sende en Geistlig op til Grønland for at undersøge, hvad der kan gjøres i saa Henseende, tvivler jeg i høi Grad paa; selv om den ærede Kultusminister selv reiste derop, troer jeg ikke, han vilde være istand til at udrette Stort blandt de grønlandsttalende Mennesker, som han vilde komme i Berøring med. Jeg kan ikke undlade at gjøre opmærksom paa en Meddelelse, der gjøres i de omtalte Indberetninger, og det er, at de bedste Lærere nedstamme fra en heel Mængde Waisenhuusbørn, der for lang Tid siden sendtes derop; de gistede sig der, og de bleve ikke alene selv hyperlige Lærere, men de have tillige afgivet den bedste Stamme af Blandinger. Blandingerne ere nemlig den Deel af Grønlænderne, som vi mest maa stole paa i Fremtiden, idet det er den kraftigste Race, som leverer dhgtige Fanger, og de skulle nu heldigtviis udgjøre 14 pCt. af Befolkningen. Hvorledes det nu end gaaer med denne kommunale Indretning, saa kan der dog ikke være Tale om noget stort Resultat. Jeg har her en Beretning om Kommunalindretningen i Sydgrønland for Aaret 1858—59; den er trykt i Grønland, og det fremgaaer af